

RICHELLE MEAD

POKRVNÉ
PUTÁ

INDIGOVÉ KÚZLO

ĎALŠÍ PRÍBEH ZO SVETA MEGAÚSPEŠNEJ SÉRIE UPÍRSKA AKADEMIA!

POKRVNÉ PUTÁ

RICHELLE MEAD

je autorka týchto kníh:

séria *Upírska akadémia*

Upírska akadémia

Mrazivý bozk

Tieňom pobozkaná

Krvavý sľub

Spútané mágiou

Posledná obeť

séria *Pokrvné putá*

Pokrvné putá

Zlatá ľalia

Indigové kúzlo

séria *Diamantový dvor*

Diamantový dvor

Polnočný klenot

Smaragdové more

 POKRVNÉ
PUTÁ

INDIGOVÉ KÚZLO

RICHELLE MEAD

sloart

Copyright © 2013 Richelle Mead

Translation © Gabriela Račková 2023

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2024

ISBN 978-80-556-6374-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Richelle Mead: *Bloodlines Series, Book 3 – The Indigo Spell*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Razorbill, an imprint of Penguin Group (USA) Inc., New York 2013, preložila Gabriela Račková.

Zodpovedná redaktorka Dáša Jajcayová

Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2024.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10987654321

www.slovart.sk

Pre Heather Osbornovú,
najväčšiu fanúšičku Malachiho Wolfea

NEBOLO TO PRVÝ RAZ, čo ma vytiahli z postele na dôležitú misiu, no nikdy mi pri tom nekládli také intímne otázky.

„Ste panna?“

„Čože?“ pošúchala som si ospalé oči, či to náhodou nie je nejaký bizarný sen, čo sa po chvíli rozplynie. Pred piatimi minútami ma zobudil naliehavý telefonát a ešte som sa neprebrala.

Slečna Terwilligerová, moja učiteľka dejepisu, sa naklonila bližšie.

„Pýtam sa, či ste panna,“ zašepkala nervózne.

„Ehm, áno...“

To ma úplne prebralo. Rozpačito som sa obzerala po vstupnej hale internátu, či tam nie sú nejakí svedkovia tohto strelného vypočúvania. Obávala som sa však zbytočne. Okrem znudenej recepcnej na opačnom konci tam nebolo ani nohy. Zrejme preto, lebo nikto normálny by sa tu nemotal o tejto nočnej hodine. Keď ma slečna Terwilligerová zobudila telefonátom, naliehala, aby som prišla za ňou sem dole. Vraj je to otázka „života a smrti“. Nečakala som, že sa ma bude vypytovať na intímnosti.

Odstúpila a s úľavou si vydýchla.

„Áno, prirodzene. Samozrejme, že ste panna.“

Prižmúrila som oči. To ma sem prišla urážať?

„Samozrejme? Čo to má znamenať? O čo vám ide?“

Ihneď sa spamätala. Popravila si okuliare s tenkým rámom, ktoré jej večne padali na špičku nosa.

„Na vysvetľovanie nie je čas. Musíme ísť,“ schmatla ma za rameno, no vzoprela som sa a ani som sa nepohla.

„Slečna, sú tri hodiny ráno! Školský týždeň,“ dodala som, aby pochopila vážnosť situácie.

„Na tom nezáleží.“ Otočila sa k recepcnej a zavolala na ňu. „Sydney Melroseová ide so mnou. Prednášku o večierke mi môže dať pani Weathersová zajtra.“

Recepčná vyzerala zarazene, no bola to len dajaká vysokoškolačka, ktorú najali na nočnú službu. Pre impozantnú, vysokú a chudú slečnu Terwilligerovú s tvárou supa nepredstavovala súperku. Tou pravou autoritou, čo mala udržať dievčatá na internáte, bol strážnik pred vchodom, no ten nám iba priateľsky kývol hlavou, keď ma slečna Terwilligerová ťahala okolo. Napadlo mi, koľko dievčat takto uprostred noci už asi uniesla.

„Mám na sebe pyžamo!“ protestovala som. Na ďalšie námietky som sa už nezmohla, lebo sme došli k jej autu zaparkovanému na mieste vyhradenom pre záchranku. Jazdila na chrobákovi s kvetinkami. Neviem prečo, ale ani trochu ma to neprekvapilo.

„Nevadí,“ odvrkla, loviac kľúče z obrovskej zamatovej kabely.

Púštna noc bola studená a mlkva. Majestátne palmy vytvárali na oblohe tmavú pavučinu tieňov. Za nimi sa trblietal mesiac v splne a zopár hviezd. Objala som sa a dlane zaborila do hebkého flaušového župana. Pod ním som mala dlhé pásikavé pyžamo a obuté chlpaté bėžové papuče. Dokonalý outfit do útulnej internátnej izby, ale na výlet po nočnom Palm Springs nepraktický. Vlastne, vychádzky v pyžame by nepovažovali za normálne nikde.

Odomkla auto. Nesmelo som nasadla, odpratávajúc prázdne poháre od kávy a staré časopisy. V tom bordeli som so svojim zmyslom pre poriadok zatínala zuby, ale to bol najmenší z mojich problémov.

„Slečna Terwilligerová,“ ozvala som sa, keď sme vyrazili do ulíc. „Čo sa deje?“ Dúfala som, že mi to konečne vysvetlí, veď sme už opustili internát. Nezabudla som na jej poznámku o „životy a smrti“ a začínala som byť nervózna.

Pohľad sústredila na cestu, no na hranatej tvári sa jej mihli obavy.

„Potrebujem, aby ste použili jedno zaklínadlo.“

Zmeravela som. V hlave mi zneli jej posledné slová. Nie je to tak dávno, čo by ma pri podobných rečiach zachvátila panika a zhnusene by som protestovala. Niežeby som s tým teraz bola úplne v pohode. Mágia mi stále naháňala strach. Slečna Terwilligerová vo dne pôsobila ako profesorka na súkromnej strednej škole – Amberwoodskej prípravke – a v noci bola bosorka. Tvrdila, že aj ja mám od prírody talent na mágiu, dokonca ma naučila zopár kúziel, hoci som sa tomu vehementne bránila. To, že som sa stránila čohokoľvek nadprirodzeného, malo veľmi pádne dôvody. Okrem vrodeneho presvedčenia, že mágia je zlá, som sa naozaj netúžila zapliesť do ďalších okultistických záležitostí. Dosť ma zamestnávalo, že som bola súčasťou tajného spoločenstva, ktoré chránilo svet ľudí pred upírmi. Keď k tomu pripočítam školské povinnosti, každý by sa musel riadne obracať.

Nemohla som však poprieť, že nedávno mi jej magický mentoring pomohol vyviaznuť z peknej kaše, takže som už mágiu tak jednoznačne nezavrhovala. Preto sa mi nezдалo také šialené, že chcela, aby som čarovala.

„Na čo potrebujete mňa?“ začudovala som sa. Cesty boli takmer prázdne, len sem-tam sa v kabíne zableskli svetlá okoloidúcich áut. „Ste asi miliónkrát mocnejšia. Nedokážem ani zlomok toho, čo vy.“

„Moc je jedna vec,“ zamrmlala. „No do hry vstupujú aj ďalšie faktory a obmedzenia. Toto kúzlo nemôžem vykonať ja.“

Prekrížila som si ruky na prsiach a zaborila sa do sedadla, dúfajúc, že ak sa sústredím iba na praktickú stránku, možno sa mi podarí ignorovať, ako ma to začína desiť.

„Nemohlo to počkať do rána?“

„Nie,“ odvetila smrteľne vážne. „Nemohlo.“

Z jej tónu ma striaslo. Viac som sa nevypytovala. Rútili sme sa z mesta do skutočnej divokej púšte. Čím sme boli ďalej od civilizácie, tým bola väčšia tma. Keď sme zišli z diaľnice, široko-ďaleko nesvietilo jediné pouličné svetlo či dom. Popri ceste sa rysovali obrysy ostnatých púštnych krovín, hneď som si predstavila učupenú divú zver čakajúcu, kedy zaútočí. *Nikde nikoho*, pomyslela som si. *A nikto netuší, kde si.*

Keď som si spomenula na jej otázky o panenstve, pomrvila som sa. Chce ma obetovať v dajakom zvrátenom rituáli? Kiežby mi napadlo vziať si mobil – hoci sotva by som mohla vytáčať alchymistom, mojej organizácii, koľko času trávim s bosorkou. A nie hocijakou – bosorkou, čo *ma učí*, ako sa ňou tiež stať. Radšej risknem, že ma obetujú, než čeliť ich rozhorčeniu.

O dvadsať minút konečne zastala na kraji zaprášenej jednosmerky, ktorá, ako sa zdalo, viedla priamo do ničoty. Vystúpila a naznačila mi, aby som ju nasledovala. Bolo tam sviežejšie ako na amberwoodke. Zdvihla som hlavu k oblohe a zatajila dych. V tejto divočine bez mestských lúč hviezdy žiarili v plnej kráse. Videla som Mliečnu cestu a tucet ďalších súhvezdí, ktoré bežne voľným okom nevidno.

„Hviezdy si odvíjajte inokedy,“ vytrhla ma zo zasnenia slečna Terwilligerová. „Musíme sa poponáhľať, než zájde mesiac.“

Rituál za mesačného svitu v púšti, panenská obeť... do čoho som sa to nechala zavliecť? Spôsob, akým mi slečna Terwilligerová večne natláčala mágiu, ma rozčuľoval, no nikdy som ju nepovažovala za hrozbu. Teraz som si nadávala do naiviek.

Prehodila si kabelu cez plece a vykročila do vyprahnutej krajiny posiatej skalami a zakrpatenou vegetáciou. Hviezdna obloha jasne žiarila, no aj tak tam bola tma. Ona však kráčala odhodlane, akoby presne vedela, kam ide. Poslušne som ju nasledovala, krčiac nosom pri dotyku s kamenistou zemou. Moje huňaté papučky neboli stvorené do takého terénu.

„Sme tu,“ vyhlásila, keď sme prišli na malú čistinku. Opatrne odložila kabelu, kľakla si a pohrabala sa v nej. „Tu to bude fajn.“

Púšť cez deň neľútostne horúca bola v noci mrazivo chladná, no ja som sa potila. Príčinou bol skôr strach než teplota či hrubé pyžamo. Pevnejšie som si utiahla župan a zauzlila ho. Podobné maličkosti ma upokojovali.

Slečna Terwilligerová vytiahla veľké oválne zrkadlo vo vrúbkovanom striebornom ráme. Postavila ho doprostred čistinky, zdvihla hlavu k oblohe a kúsok ho posunula.

„Podťe sem, slečna Melbourneová,“ ukázala na bod oproti, na opačnej strane zrkadla. „Sadnite si a urobte si pohodlie.“

Na amberwoodke ma poznali ako Sydney Melroseovú, nie ako pravú Sydney Sageovú. Slečna Terwilligerová mi falošné meno poplietla hneď na prvej hodine a nanešťastie jej utkvelo v pamäti. Počúvala som ju, hoci s tým pohodlím to nebolo jednoduché. Odprisahala by som, že som v kríkoch začula šuchoť akési veľké zviera, a na mentálny zoznam nebezpečenstiev, čo mi hrozia, som si poznačila „kojoty“ hneď pod „čary“ a „kofeínový deficit“.

„Takže, pustime sa do práce.“ V noci v púšti pôsobil jej pohľad temne a strašidelne. „Máte na sebe niečo kovové? Musíte si to dať dole.“

„Nie, ne... Och, počkajte.“

Odopla som si tenkú zlatú retiazku s malým krížikom. Nosila som ju roky, ale nedávno som ju niekomu požičala, aby

mu priniesla útechu. Vrátil mi ju po našej spoločnej priateľke Jill Mastranovej Dragomírovej. Ešte stále si vybavujem jej nahnevany výraz, keď ku mne prihrmela a bez slova mi ju vtisla do dlane.

Sledovala som, ako sa krížik v mesačnom svite trbliece. Pomyšlela som si na Adriana, kamaráta, ktorému som ho požičala, a stiahlo mi žalúdok. Stalo sa to predtým, ako mi pár týždňov dozadu vyznal lásku, čím ma totálne zaskočil. Možno som nemala byť taká prekvapená. Čím viac som sa hrabala v našej minulosti – a robila som to neprestajne –, tým som nachádzala viac náznakov, čo mi mali udrieť do očí a prezradiť, čo ku mne cíti. Ibaže ja som bola príliš zaslepená, aby som si to uvedomila.

Prirodzene, vôbec nezáležalo na tom, či som to predvídala alebo nie. Adrian a ja sme k sebe nepatrili a nijako to nesúviselo s kvantom jeho zlovykov či postupným úpadkom jeho mysle. Adrian bol upír. Iste, bol moroj – patril k tým dobrým, živým upírom –, ale to bolo bezpredmetné. Ľudia a upíri nemôžu byť spolu. Na tom sa jednoznačne a nekompromisne zhodnú alchymisti aj moroji. Preto ma neprestávalo udivovať, že sa opovážil vyznať mi náklonnosť. Žasla som, že je vôbec schopný niečo také cítiť a že mal dokonca toľko drzosti, aby ma pobožkal. Hoci sa mi z toho bozku podlomili kolená a zatočila hlava.

Samozrejme, musela som ho odmietnuť. Moja výchova nepripúšťala nič iné. Naše poslanie v Palm Springs nás však nútilo stretávať sa pri rôznych príležitostiach a od jeho vyznania to bolo drsné. Nešlo len o to, že to bolo medzi nami divné. Musela som si priznať, že mi... chýba. Pred celým tým fiaskom sme sa priateľili a trávili spolu veľa času. Zvykla som si na jeho úškrny a doberanie. Neuvedomovala som si, ako veľmi sa na to spolieham, ako to potrebujem, kým som o to neprišla. Cítila som sa prázdna... čo bolo smiešne. Prečo by mi malo tak záležať na upírovi?

Občas ma to hnevalo. Prečo pokazil to pekné, čo medzi nami bolo? Prečo mi tak veľmi chýba? Čo odo mňa čakal? Veď mu muselo byť jasné, že my dvaja nemôžeme byť spolu. Neexistuje, aby som k nemu prechovávala city. *Nesmiem*. Keby sme žili medzi uchovávateľmi – v spoločenstve necivilizovaných upírov, ľudí a dampírov –, možno by sme... Nie. Ak by som k nemu aj niečo cítila – a to som rozhodne odmietala –, už len uvažovať nad niečím takým bolo zvrátené.

Adrian sa so mnou odvtedy bavil len minimálne. A vždy, vždy ma pozoroval so zlomeným pohľadom zelených očí, z čoho mi stískalo srdce a...

„Au! Čo to je?“

Prikrčila som sa, lebo slečna Terwilligerová mi vysypala na hlavu plnú misu sušeného lístia a kvetov. Bola som zahľbená v myšlienkach, vôbec som to nečakala.

„Rozmarín,“ prehodila, akoby to bolo zjavné. „Izop. Aníz. Nerobte to!“ Zdvihla som ruku, aby som si vytiahla lístky z vlasov. „Kúzlo si to vyžaduje.“

„Správne,“ zamrmlala som a vrátila sa do reality. Opatrne som odložila retiazku s krížikom na zem a snažila sa vyhnať z hlavy zelené, prezelené oči. „Kúzlo, ktoré musím spraviť ja. Prečo vlastne?“

„Zaklínadlo musí vysloviť panna,“ vysvetlila. Mala som čo robiť, aby som nevystrúhala grimasu. Z jej slov bolo jasné, že ona panna nie je, hoci u štyridsiatničky by ma to nemalo udivovať, ani v najmenšom som však netúžila zapodievať sa podobnými predstavami. „Okrem toho, osoba, ktorú hľadáme, sa pred mnou ukryla. No pred vami? Vás nebude čakať.“

Pozrela som sa dole do trblietavého zrkadla a pochopila som.

„Vešdecké kúzlo. Prečo neskúsime to, čo som už raz zvládla?“

Niežeby som si ho túžila zopakovať. Potrebovala som niekoho nájsť a dlhé hodiny som musela civieť do misy s vodou. No už som vedela, čo robiť, takže som si bola istá, že by som to dokázala znovu. Okrem toho, nepáčilo sa mi, že sa mám slepo pustiť do nejakého kúzla, o ktorom nič neviem. Zaklínadlá a bylinky boli jedna vec, ale čo ešte bude odo mňa vyžadovať? Ohrozí to moju dušu? Bude ma to stáť krv?

„Tamto kúzlo funguje len na niekoho, koho poznáte,“ vysvetlila. „S týmto nájdete aj osobu, čo ste nikdy predtým nestretli.“

Zamračila som sa. Mágiu som nenávidela, ale zbožňovala som riešenie problémov a záhady, ktoré mágia mnohokrát predstavovala, ma lákali.

„Lenže ako mám vedieť, koho hľadať?“

Slečna Terwilligerová mi podala fotografiu. Prižmúrila som oči a prezrela si tvár peknej mladej ženy. Neuveriteľne sa ponášala na moju učiteľku, hoci nie na prvý pohľad. Namiesto nudných hnedých vlasov slečny Terwilligerovej mala táto žena vlasy tmavé, takmer čierne. Navyše pôsobila oveľa vznešenejšie. Čierna saténová róba bola na míle vzdialená od zvyčajných hipisáckych hábov slečny Terwilligerovej. Napriek do očí bijúcim rozdielom však mali obe ženy rovnaké vystúpené lícne kosti a orlie oči.

Zdvihla som pohľad.

„To je vaša príbuzná.“

„Moja staršia sestra,“ potvrdila mimoriadne pokojne. Staršia? Tipovala by som, že tá žena je aspoň o desať rokov mladšia.

„Stratila sa?“ zisťovala som. Keď som veštila prvý raz, pátrala som po unesenej priateľke.

Slečne Terwilligerovej myklo perami.

„Nie tak, ako si myslíte.“ Z bezodnej kabely vytiahla malú knihu viazanú v koži a otvorila ju na strane so záložkou. Žmúrila som na text, čo mi ukázala. V latinčine tam bolo opísané zrkadlo

a bylinná zmes, ktorú na mňa vysypala. Nasledovali inštrukcie, ako dokončiť kúzlo. Žiadne púšťanie žilou. Vďaka bohu.

„Zdá sa mi to príliš jednoduché,“ skonštatovala som podozrievavo. Zistila som, že kúzla zahŕňajúce iba pár krokov a prísad si zvyčajne vyžadujú množstvo mentálnej energie. Po predošlom veštení som omdlela.

Prikývla, vediac, kam tým mierim.

„Chce to obrovské sústredenie – oveľa intenzívnejšie ako naposledy. Určite z toho nie ste nadšená, ale vaša moc zosilnela, možno to pre vás bude ľahšie ako minule.“

Zamračila som sa. Mala pravdu. To som netúžila počuť.

Či áno?

Vedela som, že by som mala to šialenstvo ukončiť, no bála som sa, že by ma nechala uprostred púšte, ak by som jej nepomohla. A sčasti som bola neskutočne zvedavá, či to bude fungovať.

Zhlboka som sa nadýchla, odrecitovala zaklínadlo z knihy a položila fotografiu do stredu zrkadla. Zopakovala som zaklínadlo a vzala fotku. Sklonila som sa nad zrkadlo a zahľadela sa doň, vyčistila si myseľ a splynula s tmou a mesačným svetlom. Brnenie energie som pocítila oveľa rýchlejšie, ako som čakala. V zrkadle som však spočiatku nepozorovala žiadnu zmenu. Hľadel na mňa len môj odraz. V tom chabom svetle vyzerali moje blond vlasy matne a otrasne – asi preto, že som ich mala rozčuchané a trčali mi z nich suché trsy bylín.

Energia, prekvapivo hrejivá a povznášajúca, vo mne rástla. Zatvorila som oči a ponorila sa do nej. Akoby som sa vznášala v mesačných lúčoch. Akoby som *ja bola* mesačné svetlo. Zostala by som tak navždy.

„Vidíte niečo?“

Hlas slečny Terwilligerovej bol nevítaným rozptýlením v tom blaženom stave, ale poslušne som otvorila oči a pozrela

sa do zrkadla. Môj odraz zmizol. Pred akousi budovou sa vznášal striebřistý opar, vedela som, že nie je skutočný. Išlo o mágiu, mentálnu bariéru, ktorá mi mala zabrániť vidieť, čo je za ním. Silou vôle som sa vzoprela a myslou rozhrnula hmlistý závoj. V okamihu sa rozplynul.

„Vidím budovu.“ Môj hlas sa niesol nocou ako nejaká čudná ozvena. „Starý viktoriánsky dom. Tmavočervený s tradičnou verandou. V predzáhradke sú hortenzie. Je tam nápis, ale neviem ho prečítať.“

„Dokážete určiť, kde sa ten dom nachádza?“ Jej hlas akoby prichádzal z obrovskej diaľky. „Rozhliadnite sa navôkol.“

Snažila som sa odstúpiť, aby som dovidela za dom. Chvíľu to trvalo, ale napokon sa výjav pomaličky vzdaloval ako vo filmoch a odhalil mi štvrt plnú podobných domov. Všetky boli viktoriánske so širokými verandami a s plazivým viničom. Boli nádherné. Dokonalé útržky dejín zasadené do moderného sveta.

„Nevidím nič konkrétne,“ hlásila som. „Iba malebnú ulicu s rodinnými domami.“

„Odstúpte ešte ďalej. Pozrite sa na to z nadhľadu.“

Urobila som, čo chcela. Pripadala som si, akoby som stúpala na oblohu a hľadela na mesto z výšky ako vták. Domy sa rozrástli do predmestí a tie napokon ustúpili industriálnym a obchodným štvrtiam. Neprestávala som cúvať. Obchodné štvrte boli čoraz hustejšie a pretínalo ich čoraz viac ulíc. Budovy boli vyššie a vyššie, až kým sa nezhmotnili do dobre známej panorámy.

„Los Angeles,“ vydýchla som. „Ten dom je na predmestí Los Angeles.“

Počula som prudký nádych.

„Ďakujem, slečna Melbourneová. To je všetko.“

Zrazu sa mi pred očami mihla ruka a roztrieštila výjav mesta a spolu s ním aj eufóriu, čo ma zaplavila. Už som sa viac ne-

vznášala, už som nebola svetlo. Tvrdo som dopadla do reality skalnatej púšte a staromódneho pyžama. Bola som vyčerpaná a roztrasená, mala som pocit, že omdliem. Slečna Terwilligerová mi podala termosku s pomarančovým džúsom. Vypila som ju na jeden dúšok. Len čo som do seba dostala živiny, trochu som pookriala. Intenzita mágie riadne znížila človeku hladinu cukru v krvi.

„Pomohlo to?“ spýtala som sa, len čo som dopila. Otravný vnútorný hlas do mňa dobiedzal, vyhadzoval mi na oči to kvantum kalórií v pomarančovom džúse, ale nevšímala som si ho. „Toto ste chceli zistiť?“

Slečna Terwilligerová sa síce usmiala, no nie úprimne.

„Pomohlo. Ale či je to to, čo som chcela?“ Zahľadela sa do diaľky. „Nie, ani nie. Dúfala som, že poviete nejaké iné mesto. Dáke veľmi, veľmi ďaleko.“

Zodvihla som retiazku s krížikom a zasa si ju zapla okolo krku. Dôverne známy predmet predstavoval aspoň kúsok normalnosti po tom, čo som práve vykonala, no vyvolal pocit viny kvôli eufórii, ktorá ma vďaka mágii opantala. Ľudia by sa nemali zahrávať s mágiou – a už vonkoncom by si to nemali užívať. Prstami som pohladila krížik a pristihla sa, že opäť myslím na Adriana. Nosil ho? Alebo ho mal schovaný vo vrecku pre šťastie? Aj on ho pohládza, ako to robievam ja?

Slečna Terwilligerová začala baliť. Keď vstala, vyštverala som sa na nohy aj ja.

„Čo to vlastne znamená? Že som videla Los Angeles?“

Keďže mi neodpovedala hneď, nasledovala som ju späť k autu. Keď konečne prehovorila, hlas mala netypicky ponurý.

„To znamená, že je bližšie, než by som chcela. A aj to, že budete musieť popracovať na zlepšení svojich magických zručností, či sa vám to páči, alebo nie. A to veľmi, veľmi rýchlo.“

Prudko som zastala. Zrazu ma pochytil hnev. To by už stačilo! Bola som unavená a bolel ma celý človek. Vytiahla ma sem uprostred noci a ešte mala toľko drzosti vybafnúť niečo také, hoci dobre vie, čo si myslím o mágii? A čo bolo horšie, jej slová ma vyľakali. Čo to má spoločné so mnou? Jej kúzlo, jej problém. No vyštekla to na mňa tak rezolútne, nekompromisne, až som mala dojem, že to *ja* som dôvod, prečo sme v tomto zapadákov.

„Slečna...“ začala som.

Učiteľka sa zvrtila na päte a naklonila sa ku mne, bolo medzi nami iba pár centimetrov. Preglgla som a prehltila všetky rozhorčené protesty, čo som sa jej chystala chrstnúť do tváre. Nikdy som ju nevidela takúto. Nepovedala by som, že z nej išla hrôza, ale vyžarovala silu, akú som u nej ešte nezbadala. V tej chvíli sa ani trochu neponášala na roztržitú učiteľku, za akú som ju považovala. Navyše vyzerala... vystrašene. *Otázka života a smrti.*

„Sydney,“ zdôraznila, výnimočne vyslovila moje krstné meno. „Dovoľte, aby som vás uistila, že neskúšam žiadne triky. Zručnosti si *zlepšíte*, či sa vám to páči, alebo nie. A nie preto, že by som bola krutá, ani preto, že by som chcela uspokojiť svoje sebecké ambície. Dokonca ani preto, že neznesiem pohľad na to, ako mrháte talentom.“

„Tak prečo?“ pípala som potichu. „Prečo sa musím zlepšiť?“

Zdvihol sa vietor a odfúkol mi lístie a kvety z vlasov.

Naše tiene zrazu pôsobili zlovestne a mesačný
a hviezdny svit, predtým priam božský,
na nás dopadal tvrdo a mrazivo.

„Pre vašu vlastnú
ochranu.“

SLEČNA TERWILLIGEROVÁ mi odmietla prezradiť viac. Odviezla ma späť na Amberwood, ale mala som pocit, že ma vôbec nevníma. Neustále si mrmlala popod nos čosi ako: „Nemáme dosť času“ a „Chce to viac dôkazov“. Keď sme zastali, zatlačila som na ňu.

„Ako ste to mysleli, že ide o moju vlastnú ochranu? Ochranu pred čím?“

Znovu zastala na mieste pre záchranárov a vyzerala duchom neprítomne.

„Vysvetlím vám to neskôr. Zajtra. Na hodine.“

„Nemôžem prísť,“ pripomenula som jej. „Odchádzam hneď po vyučovaní. Zabudli ste? Musím stihnúť lietadlo. Vravela som vám to minulý týždeň. A včera. Aj dnes.“

To ju upútalo.

„Naozaj? Čo už. Tak sa budeme musieť prispôbiť situácii. Uvidím, čo sa mi pre vás podarí do rána splasiť.“

Išla som si ľahnúť, ale už som nezaspala. Keď som ráno prišla na dejepis, ukázalo sa, že dodržala slovo. Ešte než zazvonilo, podišla k mojej lavici a podala mi starú knihu viazanú v popraskanej červenej koži. Názov v latinčine sa dal preložiť ako *Bojové živly*. Zamrazilo ma. Zaklínadlá na rozsvietenie svetla alebo privedenie neviditeľnosti boli jedna vec. Zdali sa mi praktické a *takmer* som si ich dokázala ospravedlniť. Ale útočné kúzla? Nemusela som byť veštica, aby som vedela, že tu narazím.